

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Είκοσι Ένα

Ξεκλειδώνοντας τα Σημεία των Εσχάτων Ημερών: Κατανοώντας τις Υποδείξεις του Χριστού προς τα Ανθίζοντα Δέντρα της Άνοιξης

Jeff Pippenger
2024-03-07

Ο Χριστός υπέδειξε στον λαό Του τα δέντρα που βλαστάνουν την άνοιξη, ώστε να κατανοήσουν τα «σημεία» και τη σημασία των «σημείων» των εσχάτων ημερών.

«Ο Χριστός είχε παραγγείλει στον λαό Του να αγρυπνεί για τα σημεία της παρουσίας Του και να χαίρεται καθώς θα έβλεπε τα προμηνύματα του ερχομού του Βασιλέως τους. «Όταν δε αυτά αρχίσωσι να γίνονται», είπε, «ανακύνετε και σηκώσατε τας κεφαλάς σας· διότι πλησιάζει η απολύτρωσίς σας». Υπέδειξε στους ακολούθους Του τα δένδρα της άνοιξης όταν βλαστάνουν, και είπε: «Όταν ήδη εκβλαστήσωσι, βλέποντες γνωρίζετε αφ' εαυτών ότι ήδη το θέρος είναι πλησίον. Ούτω και σεις, όταν ίδητε ότι ταύτα γίνονται, γνωρίσατε ότι είναι πλησίον η βασιλεία του Θεού». Λουκάν 21:28, 30, 31.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 308.

Τα «σημεία» των εσχάτων ημερών προτυπώθηκαν από τα «σημεία» που ανήγγειλαν και εισήγαγαν την κίνηση του πρώτου αγγέλου. Τα «σημεία» εκείνα περιλάμβαναν τον σαλευμό των ουρανών, αλλά ο Ιωήλ προσδιορίζει ότι τα «σημεία» των εσχάτων ημερών, των ημερών κατά τις οποίες η ανομία του Ισραήλ θα αναζητηθεί και δεν θα βρεθεί, όταν το άγιο όρος του Θεού θα είναι άγιο για πάντα, διότι ξένοι δεν θα περάσουν πλέον ποτέ μέσα απ' αυτήν, ο σαλευμός των δυνάμεων των ουρανών, θα περιλαμβάνουν επίσης και τον σαλευμό των δυνάμεων της γης. Η Αδελφή Γουάιτ προσδιορίζει τη διάκριση μεταξύ του σαλευμού των δυνάμεων των ουρανών και των δυνάμεων της γης.

«Στις 16 Δεκεμβρίου 1848, ο Κύριος μού έδωσε μια θέαση του σεισματος των δυνάμεων των ουρανών. Είδα ότι, όταν ο Κύριος είπε “ουρανός”, δίνοντας τα σημεία που είναι καταγεγραμμένα από τον Ματθαίο, τον Μάρκο και τον Λουκά, εννοούσε ουρανό, και όταν είπε “γη” εννοούσε γη. Οι δυνάμεις του ουρανού είναι ο ήλιος, η σελήνη και τα άστρα. Αυτά εξουσιάζουν στους ουρανούς. Οι δυνάμεις της γης είναι εκείνες που εξουσιάζουν επί της γης. Οι δυνάμεις του ουρανού θα σαλευθούν με τη φωνή του Θεού. Τότε ο ήλιος, η σελήνη και τα άστρα θα μετακινηθούν από τις θέσεις τους. Δεν θα παρέλθουν, αλλά θα σαλευθούν με τη φωνή του Θεού.»

«Σκοτεινά, βαριά σύννεφα υψώθηκαν και συγκρούονταν μεταξύ τους. Η ατμόσφαιρα χωρίστηκε και τυλίχθηκε προς τα πίσω· τότε μπορέσαμε να κοιτάξουμε προς τα επάνω μέσα από το ανοιχτό διάστημα στον Ωρίωνα, απ' όπου ήλθε η φωνή του Θεού. Η Αγία Πόλη θα κατεβεί μέσω εκείνου του ανοιχτού διαστήματος. Είδα ότι οι δυνάμεις της γης τώρα σαλεύονται και ότι τα γεγονότα έρχονται κατά σειρά. Πόλεμος και φήμες πολέμου, μάχαιρα, πείνα και λοιμός είναι πρώτα για να σαλεύσουν τις δυνάμεις της γης· έπειτα η φωνή του Θεού θα σαλεύσει τον ήλιο, τη σελήνη και τα άστρα, και επίσης αυτήν τη γη. Είδα ότι το σάλεμμα των δυνάμεων στην Ευρώπη δεν είναι, όπως διδάσκουν μερικοί, το σάλεμμα των δυνάμεων

του ουρανού, αλλά είναι το σάλεμα των οργισμένων εθνών». Early Writings, 41.

Η σάλεψη των ουρανών στον Ματθαίο, τον Μάρκο και τον Λουκά αντιπροσωπεύει τη σάλεψη των εξουσιών που κυβερνούν τους ουρανούς, όπως παριστάνονται από τον ήλιο, τη σελήνη και τα άστρα. Όλες αυτές οι επουράνιες εξουσίες σαλεύθηκαν και παρήγαγαν τα «σημεία», τα οποία εισήγαγαν και ανήγγειλαν την κίνηση του πρώτου αγγέλου. Εκείνες οι επουράνιες εξουσίες θα σαλευθούν και πάλι κατά τη διάρκεια της κίνησης του τρίτου αγγέλου. Αλλά στην κίνηση του τρίτου αγγέλου θα σαλευθούν επίσης και οι εξουσίες της γης. Οι εξουσίες της γης είναι οι εξουσίες που κυβερνούν τη γη. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 σαλεύθηκαν οι εξουσίες της γης, όχι του ουρανού.

«Τώρα προβάλλεται ο λόγος ότι εγώ δήλωσα πως η Νέα Υόρκη πρόκειται να σαρωθεί από παλιρροϊκό κύμα; Αυτό ουδέποτε το είπα. Είπα, καθώς έβλεπα τα μεγάλα κτίρια να ανεγείρονται εκεί, όροφο επάνω σε όροφο: “Τι φοβερές σκηνές θα λάβουν χώρα όταν ο Κύριος εγερθεί για να συγκλονίσει φοβερά τη γη! Τότε θα εκπληρωθούν τα λόγια της Αποκάλυψης 18:1–3.” Ολόκληρο το δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης αποτελεί προειδοποίηση για όσα έρχονται επάνω στη γη. Αλλά δεν έχω ιδιαίτερο φως σχετικά με το τι πρόκειται να συμβεί στη Νέα Υόρκη, παρά μόνον ότι γνωρίζω πως κάποια ημέρα τα μεγάλα κτίρια εκεί θα καταρριφθούν από τη στροφή και την ανατροπή της δυνάμεως του Θεού. Από το φως που μου έχει δοθεί, γνωρίζω ότι καταστροφή υπάρχει στον κόσμο. Ένας λόγος από τον Κύριο, ένα άγγιγμα της ισχυρής Του δυνάμεως, και αυτά τα ογκώδη οικοδομήματα θα πέσουν. Θα λάβουν χώρα σκηνές, τον φοβερό χαρακτήρα των οποίων δεν μπορούμε να φανταστούμε.» Review and Herald, 5 Ιουλίου 1906.

Στην ιστορία των Μιλλεριτών, ένα από τα σημεία που κατέγραψε ο Λουκάς ήταν η «άπορία εθνών». Τα έθνη αντιπροσωπεύουν τις εξουσίες που κυβερνούν τη γη, και στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 κάθε έθνος επάνω στη γη συγκλονίστηκε, όταν το τρίτο Ουαί εισήλθε στην προφητική ιστορία. Εκείνος ο επίγειος συγκλονισμός παριστάνεται στον Λουκά κεφάλαιο 21, όχι όμως με τη βιβλική έκφραση του συγκλονισμού των εξουσιών της γης. Παριστάνεται με τη φράση «άπορία εθνών», όπως επιβλήθηκε στα έθνη του κόσμου όταν κατερρίφθησαν τα μεγάλα κτήρια της Νέας Υόρκης. Η «άπορία εθνών» στον Λουκά είναι ο συγκλονισμός των εξουσιών της γης, και εκπληρώθηκε στην ιστορία των Μιλλεριτών.

«Είδα ότι οι δυνάμεις της γης κλονίζονται τώρα και ότι τα γεγονότα έρχονται κατά σειρά. Πόλεμος και φήμες πολέμου, μάχαιρα, πείνα και λοιμός είναι πρώτα για να κλονίσουν τις δυνάμεις της γης· έπειτα η φωνή του Θεού θα κλονίσει τον ήλιο, τη σελήνη και τους αστέρες, καθώς και αυτή τη γη. Είδα ότι ο κλονισμός των δυνάμεων στην Ευρώπη δεν είναι, όπως διδάσκουν μερικοί, ο κλονισμός των δυνάμεων του ουρανού, αλλά είναι ο κλονισμός των οργισμένων εθνών.» Early Writings, 41.

Το «σεισμός των δυνάμεων των οργισμένων εθνών» είναι το σεισμός των «δυνάμεων της γης», όπως απεικονίζεται στην πρώιμη ιστορία του Αντβεντισμού μέσω του σεισμού των «δυνάμεων στην Ευρώπη». Ο Uriah Smith προσδιόρισε εκείνο που συγκλόνηζε τις δυνάμεις στην Ευρώπη το 1838.

«Καθώς η προφητική περίοδος αυτής της [6ης] σάλπιγγος άρχισε με την εκούσια παράδοση της εξουσίας στα χέρια των Τούρκων από τον χριστιανό αυτοκράτορα της Ανατολής, έτσι θα μπορούσαμε δικαίως να συμπεράνουμε ότι ο τερματισμός της θα σημειωνόταν από την εκούσια παράδοση εκείνης της εξουσίας από τον Τούρκο Σουλτάνο πάλι στα χέρια των χριστιανών. Το 1838 η Τουρκία ενεπλάκη σε πόλεμο με την Αίγυπτο. Οι Αιγύπτιοι φαίνονταν ικανοί να ανατρέψουν την τουρκική δύναμη. Για να αποτραπεί αυτό, οι τέσσερις μεγάλες δυνάμεις της Ευρώπης, η Αγγλία, η Ρωσία, η Αυστρία και η Πρωσία, παρενέβησαν για να στηρίξουν την τουρκική κυβέρνηση. Η Τουρκία αποδέχθηκε την παρέμβασή τους. Συγκλήθηκε διάσκεψη στο Λονδίνο, κατά την οποία συντάχθηκε ένα τελεσίγραφο που θα παρουσιαζόταν στον Μεχμέτ Αλή, τον Πασά της Αιγύπτου. Είναι φανερό ότι, όταν το τελεσίγραφο αυτό θα παραδιδόταν στα χέρια του Μεχμέτ, η τύχη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας θα εναποτιθέταν ουσιαστικά στα χέρια των χριστιανικών δυνάμεων της Ευρώπης. Το τελεσίγραφο αυτό παραδόθηκε στα χέρια του Μεχμέτ στις 11 Αυγούστου 1840! και ακριβώς εκείνη την ημέρα ο Σουλτάνος απηύθυνε σημείωμα στους πρεσβευτές των τεσσάρων δυνάμεων, ερωτώντας τι έπρεπε να γίνει σε περίπτωση που ο Μεχμέτ αρνούταν να συμμορφωθεί προς τους όρους που είχαν προτείνει. Η απάντηση ήταν ότι δεν χρειαζόταν να ανησυχεί για οποιοδήποτε ενδεχόμενο θα μπορούσε να προκύψει· διότι είχαν λάβει πρόνοια γι' αυτό. Η προφητική περίοδος έληξε, και ακριβώς εκείνη την ημέρα ο έλεγχος των μωαμεθανικών υποθέσεων πέρασε στα χέρια των χριστιανών, όπως ακριβώς ο έλεγχος των χριστιανικών υποθέσεων είχε περάσει στα χέρια των μωαμεθανών 391 χρόνια και 15 ημέρες νωρίτερα. Έτσι το δεύτερο αλίμονο έληξε, και η έκτη σάλπιγγα έπαυσε να ηχεί». Uriah Smith, Synopsi of Present Truth, 218.

Το Ισλάμ του δευτέρου Ουαί είχε υπερβή τὸ ἀκρότατο σημεῖο τῆς δυνάμεώς του, ἡ ὁποία, σύμφωνα με τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἔπρεπε νὰ διαρκέσῃ τριακόσια ἐνεήντα ἕνα ἔτη καὶ δεκαπέντε ἡμέρες. Ὅμως, κατὰ τὴ δεκαετία τοῦ 1830, ἡ Αἴγυπτος ἐπεχειρεῖ νὰ ἐπανιδρύσῃ χαλιφάτο στὴν Αἴγυπτο, με σκοπὸ νὰ συνεχίσῃ τὴ δεύτερη μεγάλη τζιχάντ τῆς μουσουλμανικῆς ἱστορίας. Ἡ πιθανότητα περαιτέρω ἰσλαμικοῦ πολέμου προεκαλοῦσε τρόμο στὶς εὐρωπαϊκὲς δυνάμεις. Ἐπὶ δεκαετίες, ἡ κρίση τῆς ἀναζωπυρώσεως τοῦ πολέμου τοῦ Ἰσλάμ ἐχαρακτηρίζετο ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς καὶ τοὺς ἀνταποκριτὲς ἐκείνων τῶν ἐτῶν ὡς τὸ «Ἀνατολικὸ Ζήτημα». Ὁ πόλεμος τῶν τέκνων τῆς ἀνατολῆς εἶχε διεξαχθῆ ἐπὶ αἰῶνες ἐναντίον τῶν ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης, τὰ ὁποῖα ἔλαβαν τὴ θρησκεία τους ἀπὸ τὴ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία. Τὸ 1838, «ἡ ἀπορία ἐθνῶν», στὴν ὁποία ἀνεφέρθη ὁ Χριστός, ἀντιπροσώπευε τὸν κλονισμό τῶν ὀργισμένων ἐθνῶν ποὺ προεκλήθη ἀπὸ τὸν πόλεμο τὸν ὁποῖο ἐπέφερε τὸ Ἰσλάμ ἐναντίον τῆς πάλαι ποτὲ Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας.

«Διὰ τοῦ [λυθῆναι] τοὺς τέσσαρας ἀγγέλους, οἵτινες εἶναι δεδεμένοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Εὐφράτου, ἐννοῶ ὅτι ὁ Θεὸς ἦτο τότε ἔτοιμος νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰ τέσσαρα κυριώτερα ἔθνη, ἐκ τῶν ὁποίων συνετίθετο ἡ Ὄθωμανικὴ αὐτοκρατορία, τὰ ὁποῖα ματαίως εἶχαν ἐπιχειρήσει νὰ καθυποτάξουν τὴν Ἀνατολικὴν Αὐτοκρατορίαν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ εἶχαν σημειώσει μόνον μικρὰν πρόοδον εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς Εὐρώπης, νὰ καταλάβουν τώρα τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ νὰ κατατρέξουν καὶ νὰ καθυποτάξουν τὸ τρίτον μέρος τῆς Εὐρώπης, πράγμα τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσε γεγονόςὸς περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος.» Works of William Miller, Volume 2, 121.

Η θλίψη των εθνών, στην αφήγηση που βρίσκεται στον Λουκά, ήταν «με απορίαν· η θάλασσα και τα κύματα βοῶντα», και με τις «καρδιές τῶν ἀνθρώπων νὰ ἀποψυχῶσιν ἀπὸ φόβον καὶ προσδοκίαν τῶν ἐπερχομένων ἐπὶ τὴν οἰκουμένην». Η αμηχανία τοῦ Ἀνατολικοῦ Ζητήματος ἐξακολούθησε νὰ ταρασσὴ τὰς δυνάμεις τῆς γῆς καθ' ὅλην τὴν πορείαν εἰς τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα, καὶ τὸ σύμβολον ἐκείνης τῆς θλίψεως ἦταν «αἱ καρδίαι τῶν ἀνθρώπων ἀποψυχούσαι ἀπὸ φόβον» καὶ «ἡ θάλασσα καὶ τὰ κύματα βοῶντα».

«Αυτὴ ἡ σφράγιση τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἴδια που παρουσιάσθηκε στὸν Ἰεζεκιήλ σε ὄραση. Καὶ ὁ Ἰωάννης ἐπίσης υπῆρξε μάρτυρας αὐτῆς τῆς πλέον συγκλονιστικῆς ἀποκάλυψης. Εἶδε τὴ θάλασσα καὶ τὰ κύματα νὰ βρυχῶνται, καὶ τὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων νὰ λυγίζου ἀπὸ τὸν φόβο. Εἶδε τὴ γῆ νὰ σαλεύεται, καὶ τὰ ὄρη νὰ μεταφέρονται στὸ μέσον τῆς θαλάσσης (πράγμα που κυριολεκτικῶς λαμβάνει χώρα), τὰ ὕδατά τῆς νὰ βρυχῶνται καὶ νὰ ταρασσονται, καὶ τὰ ὄρη νὰ σείονται ἀπὸ τὸ φούσκωμά τῆς. Του εδείχθησαν πληγές, λοιμός, πείνα καὶ θάνατος νὰ ἐπιτελοῦν τὴ φοβερὴ ἀποστολή τους». Testimonies to Ministers, 445.

Ὅταν στὸν Ἰωάννη παρουσιάσθηκε ἡ σφράγιση τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, εἶδε τὴ στενοχωρία τῶν εθνῶν, ὅπως παριστάνεται ἀπὸ τὶς θάλασσες καὶ τὰ κύματα που βρυχῶνται, καὶ τὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων νὰ λιποψυχοῦν ἀπὸ φόβο· καὶ ἐπρόκειτο γιὰ τὴν ἴδια σφράγιση που εδείχθη στὸν Ἰεζεκιήλ στὸ ἕνατο κεφάλαιο. Στὸν Ἰεζεκιήλ εδείχθησαν τὰ ἐσωτερικὰ στοιχεῖα τῆς σφράγισης, ἐνῶ στὸν Ἰωάννη εδείχθησαν τὰ ἐξωτερικὰ στοιχεῖα που συνδέονται με τὴ σφράγιση. Ὁ Ἰωάννης εἶδε ὅτι ἡ ἐξόργιση τῶν εθνῶν συνδέεται με τὴ σφράγιση τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, καὶ ἡ ἐξόργιση τῶν εθνῶν εἶναι ἐπίσης ἡ στενοχωρία τῶν εθνῶν τοῦ Λουκά, ἡ οποία ἱστορικῶς ταυτοποιεῖται ὡς τὸ Ἀνατολικὸ Ζήτημα. Στὸν Ἰωάννη εδείχθη ὅτι τὸ Ἰσλάμ τοῦ τρίτου Ουαί εἶναι τὸ ἐξωτερικὸ σημεῖο τῆς σφράγισης τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Τὸ παρὸν εἶναι καιρὸς συντριπτικοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ ὅλους τοὺς ζώντες. Ἄρχοντες καὶ πολιτικοὶ ἄνδρες, ἄνθρωποι που κατέχουν θέσεις ἐμπιστοσύνης καὶ ἐξουσίας, σκεπτόμενοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὅλων τῶν τάξεων, ἔχουν τὴν προσοχή τους προσηλωμένη στα γεγονότα που λαμβάνουν χώρα γύρω μας. Παρακολουθοῦν τὶς τεταμένες, ἀνήσυχες σχέσεις που ἐπικρατοῦν μεταξύ τῶν εθνῶν. Παρατηροῦν τὴν ἐνταση που καταλαμβάνει κάθε ἐπίγειο στοιχεῖο καὶ ἀναγνωρίζουν ὅτι κάτι μεγάλο καὶ ἀποφασιστικὸ πρόκειται νὰ συμβεῖ—ὅτι ὁ κόσμος βρίσκεται στὸ χεῖλος μιᾶς συγκλονιστικῆς κρίσεως.

«Οἱ ἄγγελοι τῶρα συγκρατοῦν τοὺς ἀνέμους τῆς ἐρίδος, ὥστε νὰ μὴ φυσήξουν ἕως ὅτου ὁ κόσμος προειδοποιηθεῖ γιὰ τὴν ἐπερχόμενη καταστροφὴ του· ἀλλὰ μιὰ θύελλα συναθροίζεται, ἐτοιμὴ νὰ ξεσπάσει ἐπάνω στη γῆ· καὶ ὅταν ὁ Θεὸς προστάξει τοὺς ἀγγέλους Του νὰ ἀφήσουν ἐλεύθερους τοὺς ἀνέμους, θὰ υπάρξει μιὰ τέτοια σκηνὴ ἐρίδος, τὴν οποία καμία πένα δὲν δύναται νὰ περιγράψει.»

«Ἡ Ἁγία Γραφή, καὶ μόνον ἡ Ἁγία Γραφή, δίδει ὀρθὴ ἀποψη περὶ τῶν πραγμάτων τούτων. Ἐδῶ ἀποκαλύπτονται οἱ μεγάλες τελικὲς σκηνές τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου μας, γεγονότα τὰ οποία ἤδη προβάλλουν ἐκ τῶν προτέρων τὴ σκιά τους, ἐνῶ ὁ ἦχος τῆς προσεγγίσεώς των κάμνει τὴ γῆ νὰ τρέμει καὶ οἱ καρδιές τῶν ἀνθρώπων νὰ λιποψυχοῦν ἀπὸ φόβο.» Education, 179, 180.

Στο εικοστό πρώτο κεφάλαιο του Λουκά, ο Ιησούς προσδιόρισε τα «σημεία» που εισήγαγαν το Μιλλεριτικό κίνημα, και όλα αυτά τα «σημεία», σύμφωνα με την Αδελφή Γουάιτ, εκπληρώθηκαν. Ο σεισμός της Λισαβόνας, η σκοτεινή ημέρα, η πτώση των αστερών και η ταραχή των εθνών, η οποία παρίστανε τον σάλον των δυνάμεων της γης και εκπληρώθηκε μέσω του Ισλάμ με τον φόβο που προκλήθηκε από το Ανατολικό Ζήτημα, έχουν όλα εκπληρωθεί. Τα Μιλλεριτικά «σημεία» περιλαμβάνουν επίσης τον Υιό του ανθρώπου να έρχεται με νεφέλη, πράγμα το οποίο εκπληρώθηκε κατά τη σωστή σειρά με την οποία τα «σημεία» δόθηκαν από τον Χριστό· διότι, αφού η ταραχή των εθνών έληξε με τον περιορισμό της οθωμανικής υπεροχής το 1840, ο Χριστός ήλθε στα Άγια των Αγίων στις 22 Οκτωβρίου 1844, και όταν ήλθε, ήλθε με νεφέλες.

«Και ιδού, ως Υιός ανθρώπου ήρχετο μετά των νεφελών του ουρανού, και ήλθε προς τον Παλαιόν των Ημερών, και παρέστησαν Αυτόν ενώπιον Αυτού. Και εδόθη εις Αυτόν εξουσία, και δόξα, και βασιλεία, ώστε πάντες οι λαοί, έθνη και γλώσσαι να λατρεύωσιν Αυτόν· η εξουσία Αυτού είναι εξουσία αιώνιος, ήτις δεν θέλει παρέλθει.» Δανιήλ 7:13, 14. Η εδώ περιγραφόμενη έλευση του Χριστού δεν είναι η δευτέρα έλευσή Του στη γη. Έρχεται προς τον Παλαιόν των Ημερών στον ουρανό για να λάβει εξουσία και δόξα και βασιλεία, τα οποία θα Του δοθούν κατά το τέλος του έργου Του ως Μεσίτου. Αυτή είναι η έλευση, και όχι η δευτέρα παρουσία Του στη γη, η οποία είχε προειπωθεί στην προφητεία ότι θα λάβει χώρα κατά τη λήξη των 2300 ημερών, το 1844. Συνοδευόμενος από ουράνιους αγγέλους, ο μέγας Αρχιερέυς μας εισέρχεται στα Άγια των Αγίων και εκεί εμφανίζεται ενώπιον του Θεού, για να επιτελέσει τις τελευταίες πράξεις της διακονίας Του υπέρ του ανθρώπου—να εκτελέσει το έργο της ανακριτικής κρίσεως και να κάμει εξιλέωση για όλους όσοι αποδεικνύονται ότι δικαιούνται τα οφέλη της.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 479.»

Τα «σημεία» που συνδέονταν με την ιστορία των Μιλλεριτών προτυποποιούσαν τα «σημεία» που συνδέονται με την ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Όταν ο Χριστός παρείχε τη δεύτερη μαρτυρία στην ιστορική αφήγηση μέσω της παραβολής, υπέδειξε στους μαθητές Του «τα δένδρα που βλαστάνουν την άνοιξη». Τους πληροφόρησε ότι, όταν τα δένδρα αρχίζουν να βγάζουν βλαστούς, γνωρίζετε ότι πλησιάζετε στο τέλος του κόσμου, και ότι η γενεά που γίνεται μάρτυρας των δένδρων που βλαστάνουν την άνοιξη θα ζησει ώστε να δει τους ουραμούς και τη γη να παρέρχονται, μέσα στις φωτιές της δευτέρας παρουσίας Του.

Όταν τώρα εκβλαστήσουν, βλέπετε και γνωρίζετε αφ' εαυτών ότι ήδη το θέρος είναι πλησίον. Ούτω και σεις, όταν δείτε ταύτα να γίνονται, να γνωρίζετε ότι η βασιλεία του Θεού είναι πλησίον. Αληθώς σας λέγω, δεν θα παρέλθει η γενεά αυτή, έως ότου εκπληρωθούν πάντα. Ο ουρανός και η γη θα παρέλθουν· οι δε λόγοι μου δεν θα παρέλθουν. Λουκάς 21:30–33.

Το ερώτημα, λοιπόν, γίνεται: «πότε άρχισαν τα δέντρα να βλαστάνουν;» Η όψιμη βροχή άρχισε να ραντίζει στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, η οποία, σύμφωνα με τον Ησαΐα, είναι «η ημέρα» του «σκληρού ανέμου» του Θεού «την ημέρα του ανατολικού ανέμου».

Με μέτρον, όταν αυτή εκβλαστήσει, θα αντιδικήσεις με αυτήν· συγκρατεί τον σφοδρόν αυτού άνεμον κατά την ημέραν του ανατολικού ανέμου. Διά τούτο λοιπόν θα καθαρθή η ανομία του Ιακώβ· και τούτος είναι όλος ο καρπός, το να αφαιρεθή η αμαρτία αυτού· όταν καταστήση πάντας τους λίθους του θυσιαστηρίου ως ασβεστολίθους συντετριμμένους, τα άλση και τα

είδωλα δεν θέλουσι σταθή πλέον. Πλην η οχυρά πόλις θέλει μείνει έρημος, και η κατοικία εγκαταλελειμμένη, και αφημένη ως έρημος· εκεί θέλει βόσκει ο μόσχος, και εκεί θέλει κατακείσθαι, και κατατρώγει τους κλάδους αυτής. Όταν οι κλάδοι αυτής ξηρανθώσι, θέλουσι κοπή· γυναίκες έρχονται και ανάπτουσιν αυτούς εις πυρ· διότι είναι λαός ασύνετος· διά τούτο ο Ποιήσας αυτούς δεν θέλει ελεήσει αυτούς, και ο Πλάσας αυτούς δεν θέλει δείξει χάριν εις αυτούς. Και εν εκείνη τη ημέρα ο Κύριος θέλει αλωνίσει από του ρεύματος του ποταμού έως του χειμάρρου της Αιγύπτου, και σεις θέλετε συναχθή εις εις, ω υιοί Ισραήλ. Και εν εκείνη τη ημέρα η μεγάλη σάλπιγξ θέλει ηχήσει, και θέλουσιν ελθει εκείνοι που ήσαν έτοιμοι να απολεσθώσιν εν τη γη της Ασσυρίας, και οι εκβεβλημένοι εν τη γη της Αιγύπτου, και θέλουσι προσκυνήσει τον Κύριον εν τω αγίω όρει εν Ιερουσαλήμ. Ησαΐας 27:8-13.

Η όψιμη βροχή άρχισε να ραντίζει (μετρημένα) στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, και τότε άρχισε η διαμάχη περί του μηνύματος της όψιμης βροχής και του πλαστού μηνύματος «ειρήνη και ασφάλεια». Η ιστορία εκείνης της διαμάχης είναι όπου αφαιρείται η ανομία του Ιακώβ (εκκαθαρίζεται, δηλαδή εξιλεώνεται). Η ιστορία της διαμάχης, η οποία είναι η διαμάχη του Αββακούμ, είναι η περίοδος της σφραγίσεως των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, η οποία καταλήγει στο να εξεμέσει ο Κύριος από το στόμα Του τον Λαοδικέα Αντβεντιστή της Εβδόμης Ημέρας· διότι αυτή, ως «η οχυρωμένη πόλη», θα ερημωθεί, επειδή είχε καταστεί πόλη λαού ασυνέτου, που δεν βρίσκει έλεος ούτε χάρη. Κατά τον καιρό εκείνο η «δεύτερη φωνή» της Αποκάλυψης δεκαοκτώ θα σαλπίζει μεγάλη σάλπιγγα, η οποία είναι η έβδομη σάλπιγγα και το τρίτο αλίμονο, και το άλλο ποιόνιο του Θεού θα έλθει και θα προσκυνήσει στην «Ιερουσαλήμ», η οποία θα έχει καταστεί το κίνημα της θριαμβεύουσας εκκλησίας.

Η 11η Σεπτεμβρίου 2001 προσδιορίζει ότι η τελευταία γενεά της ιστορίας της γης έχει φθάσει, και μόνον εκείνοι που αναγνωρίζουν τα εκβλαστάνοντα δένδρα της ανοίξεως θα λάβουν τη βροχή που προκαλεί την έκβλαστηση των δένδρων. Μόνον εκείνοι που αναγνωρίζουν ότι το Ισλάμ του τρίτου αλίμονο είναι εκείνο που σηματοδοτεί την άφιξη της όψιμης βροχής και τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, θα συγκαταριθμηθούν μεταξύ εκείνης της ομάδας.

«Μόνον εκείνοι που ζουν σύμφωνα με το φως που έχουν θα λάβουν μεγαλύτερο φως. Εάν δεν προοδεύουμε καθημερινά στην εκδήλωση των ενεργών χριστιανικών αρετών, δεν θα αναγνωρίσουμε τις εκδηλώσεις του Αγίου Πνεύματος στην όψιμη βροχή. Μπορεί να πέφτει επάνω σε καρδιές ολόγυρά μας, αλλά εμείς δεν θα τη διακρίνουμε ούτε θα τη δεχθούμε.» Testimonies to Ministers, 507.

«Δεν πρέπει να περιμένουμε την όψιμη βροχή. Έρχεται επάνω σε όλους όσοι θα αναγνωρίσουν και θα ιδιοποιηθούν τη δρόσο και τις βροχές της χάριτος που πέφτουν επάνω μας. Όταν συνάγουμε τα θραύσματα του φωτός, όταν εκτιμούμε τα βέβαια ελέη του Θεού, ο οποίος ευαρεστείται να Τον εμπιστευόμαστε, τότε κάθε υπόσχεση θα εκπληρωθεί. “Διότι καθώς η γη εκβλαστάνει τον βλαστόν αυτής, και καθώς ο κήπος αναβλαστάνει τα σπειρόμενα εν αυτώ, ούτω Κύριος ο Θεός θέλει κάμει την δικαιοσύνην και την αίνεσιν να αναβλαστήσωσιν ενώπιον πάντων των εθνών” (Ησαΐας 61:11). Όλη η γη πρόκειται να γεμίσει με τη δόξα του Θεού». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 7, 984.

Θα συνεχίσουμε τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Εκτός εάν εκείνοι που μπορούν να βοηθήσουν στο — αφυπνισθούν ως προς το αίσθημα του καθήκοντός τους, δεν θα αναγνωρίσουν το έργο του Θεού όταν ακουσθεί η δυνατή κραυγή του τρίτου αγγέλου. Όταν το φως εξέλθει για να φωτίσει τη γη, αντί να σπεύσουν εις βοήθειαν του Κυρίου, θα θελήσουν να περιβάλουν το έργο Του με περιορισμούς, ώστε να ανταποκρίνεται στις στενές τους αντιλήψεις. Επιτρέψτε μου να σας πω ότι ο Κύριος θα εργασθεί σε αυτό το τελευταίο έργο κατά τρόπο πολύ διαφορετικό από τη συνήθη τάξη των πραγμάτων, και με τρόπο που θα είναι αντίθετος προς κάθε ανθρώπινο σχεδιασμό. Θα υπάρχουν μεταξύ μας εκείνοι που θα θέλουν πάντοτε να ελέγχουν το έργο του Θεού, να υπαγορεύουν ακόμη και ποιες κινήσεις πρέπει να γίνουν όταν το έργο προχωρεί υπό τη διεύθυνση του αγγέλου που ενώνεται με τον τρίτο άγγελο στο μήνυμα που πρέπει να δοθεί στον κόσμο. Ο Θεός θα χρησιμοποιήσει τρόπους και μέσα, μέσω των οποίων θα καταστεί φανερό ότι Αυτός κρατεί τα ηνία στα ίδια Του τα χέρια. Οι εργάτες θα εκπλαγούν από τα απλά μέσα που θα χρησιμοποιήσει για να επιτελέσει και να τελειοποιήσει το έργο της δικαιοσύνης Του.» Testimonies to Ministers, 300.